

כניסת שבת:
ירושלים: 17:16
ת"א: 17:31
חיפה: 17:23
באר-שבע: 17:34

יציאת שבת:
ירושלים: 18:29
ת"א: 18:31
חיפה: 18:31
באר-שבע: 18:32

גיליון מס' 127

יריית פתיחה / אישי פרי

שהאדם יכול כך ויכול כך - בעודו "מקטלג" עצמו תחת שם של "רשע": הרי שינווט, באופן טבעי את כל תהלוכותיו לאור הכרה זו - הוא לא יעז לעשות מעשי צדקות - הנוגדים את "טבעו" כביכול, אולם יש כזה שמחבר וממנף את עצמו לאפיק חיובי של תורה ומצווה - הוא יצטרך לתת ביטוי וכיסוי לתחושתו זו. מדובר כאן באקט פסיכולוגי שולי לכאורה, שיש בו כדי להשליך על כל הווי חיינו. מכאן ילמד כל יהודי, יסוד אחד בריא: אם מתייג הוא את עצמו כ'חילוני', גם אם לא שייך בדיוק למחנה הזה, תמיד יחתור הוא, פסיכולוגית, לממש את זהותו זו שהגדיר עצמו עימה.

"אין דתיים אין חילונים - כולנו יהודים!", זו לא רק סיסמת בחירות. זו דרך חיים. זו אמיתה מוצקה:

כאשר האדם מתייג עצמו בתיוג בלתי-הולם לו באמת, תוך שהוא מחבר עצמו לסקטור שגוי, זהו מתכון ומתווה לאסון רוחני בטוח.

ומכאן, שה"רשע" של ההגדה איננו בהכרח רשע אמיתי, בעל זהות מהותית שכזאת, אלא כזה שסיגל לעצמו אורח חיים של כזה.

המסר הזה בדיוק נשנה על ידי בעל ההגדה:

1. "אין דתיים, אין חילונים - כולנו יהודים!"

פִּנְגָד אַרְבָּעָה בָּנִים דַּבְּרָה תוֹרָה. אֶחָד חָכֵם, וְאֶחָד רָשָׁע, וְאֶחָד תָּם, וְאֶחָד שֹׁאֵינוֹ יוֹדֵעַ לְשֹׁאֵל. הכל מרימים גבה, מבקשים להבין: מדוע זה שהוציא עצמו מן הכלל כפר בעיקר - אמנם הוא לא התחבר לקהל העם, אך מדוע מיד כבר זכה לתואר המפוקפק והבוטה של ה"כפר בעיקר"?! תימה!

נראה שיסוד חינוכי ממדרגה ראשונה שנוי כאן. בעצם, סקטור הרשעים או ה"חכמים", לא נולדו אך כתוצאה ממעשים. איפכא - התיוג הוא הוא שהוליד ויצר את המעשים.

הוא אומר: כאשר האדם מקטלג עצמו ל"רשע", באורח אינסטינקטיבי, הוא יעמול, גם אם זו תהיה זהות בדויה בעליל, להצדיק את הקיבוע השגוי אותו קיבע על אישיותו.

ומאידך גם, כאשר האדם יקבע לעצמו זהות חיובית, גם אם לא תמיד יזהה לחלוטין עם זהות זו, הרי שתמיד יחתור לגלם אותה. כי עם צדיק הוא, בהחלט שלא כל מעשה יהלום אותו ואת קודי ההתנהגות שלו.

במשנה באבות (ב, י"ג), זה זוכה לכינוי שחור על גבי לבן: ואל תהי רשע בפני עצמך!

השבוע בגליון:

4
שר ההסברה החרדי בן ה-17

3
מי הם ארבעת הבנים? סוללת אישי חינוך בכירים משיבים
5
הרב הראשי היוצא, רבי יונה מצגר, מדבר

8
הרב עמאר על ה'מימונה'
וגם: מדוע ישראל היא המדינה השנואה בתבל?
סיפור לחג: "ואחד שידוע לשאול"
פנינים אגדיים להגדה: התשובה הנוקבת ל'צברי'

נא להתפלל לרפואת:
לאה אסתר בת שרה (רעייתו של יו"ר עזר מציון הרב צ'ולק)

יריית פתיחה / אבישי פרי (המשך)

אם "מוציא האדם את עצמו מן הכלל", הרי שעצם מציאות היבדלות זו עם קטלוג חדש ועצמאי מהווה תעודת ביטחון לסיכון רוחני עתידי.

2. העם השנוי בהיסטוריה!

זו שאלת המיליון שרבים לא הצליחו לפצחה: האיך הפכה מדינת ישראל למדינה השנואה והמתועבת בתבל? מדוע דומה בעין חדה כי ה"כיבוש" הוא רק כסות-עיניים לשנאה כבושה ומבעבעת כל-כך? נראה אפוא ששום תירוץ לוגי לא ישיב אותנו אל האמת. בעל ההגדה משיב על התמיהה, בעקיפין:

ואראך מתבוססת בדמייך - ואומר לך בדמייך חיי. ואומר לך בדמייך חיי--

ודאי שבעל ההגדה לא מדבר על חיים שוטפים של גוף. אילו כן בהחלט ידובר על קונפליקט איום: הלא ברור וברי הדבר כי "דם" הוא סתירה ל"חיים"!

ומשום-כך נראה כי בעל ההגדה מכוון על האפיק הרוחני של העם הזה. נטירת צביונו לבל יתבולל וייעלם מן המפה - כמו רבים כאלו שהיו וכרעו לייצר ההתבוללות עד שהמיטו על עצמם כליה עצמית.

שכן, כפי שכבר כתב צדיק השואה, רבי מנחם זמבא, השם ייקום דמו, השנאה היא המתכון הבלעדי להרמטיות היהודית, לבל תיפגע ותתחרחר על ידי זרים. מציאות השנאה גורמת לריחוק, אפילו לסלידה מהיהודים. ומעתה, גם אם יחפצו להינשא לכזו שאיננה יהודית, חלילה, לפתע תתעורר ותצוץ לה השנאה הישנה וה'אינסטנקטיבית' כביכול, במלוא-עוזה ולא תאפשר זאת.

זה כואב, אבל זהו ייעודו של העם הנבחר. דווקא הדם והדמע הם שיזכירו לו כי יצטרך להילחם על מנת להישאר קיים. צלול. פשוט להישאר "הוא".

כמעט דומה היה שגורלו של עם הנצח נכרך עם היגון והתוגה. השנאה השטנית של טרום השואה לא נס לחה. היא לא נמוגה כלל. אלא, שמסיבות אינטרסנטיות של מדינות היא כובשת פניה בקרקע ולא צפה על פני השטח.

העבודה שלנו היא לזכור, כי כל אלו לא נועדו אלא להכות על קודקודנו ולהזכיר לנו כי אין מה לעשות - אנו עם העשוי ויצוק מחומר גלם שונה. אחר. עם שאצלו הרוח מתנשאת ומעפילה על החומר. עם שערכיו גוברים וקודמים להישגיו.

ומהלילה, שדומה כי כה אפל הוא, יזדקרו להם אלומות אור. כאלו שיסבירו לנו כי נועדנו להיות עם עצמאות. וכי רק כך נוכל לשמש "אור לגויים", ולא להיפך.

הם יודיעו בשער בת-רבים שאנחנו כאן - כדי להישאר. שאנחנו כאן - כדי שהנכדים שלנו יישארו איתנו ולא ינוסו חול"ה אל מדמנות העמים וייטמעו בהם, חלילה. כדי שנישאר אנחנו.

עצובה היא השנאה התהומית הזו, אך גם ברוכה. כדי שנוכל להישאר כאן.

בגדר מצוות ד' כוסות

פסחים צט, ב משנה. ולא יפחתו לו מארבע כוסות של יין. יש לחקור אם אין לגבאי הצדקה (עיין בפירוש רש"י על-אתר) ד' כוסות של יין, האם גם-כן יספקו לפני אולא.

ושורש הנידון הוא בספק האחרונים הנודע האם יש מצווה ב'חצי שיעור' כשם שיש איסור בכזה לדעת רבי יוחנן (יומא עד, א) או שמא אין מצווה כלל אלא בשיעור השלם. (ראה ברית יעקב סי' ד', שו"ת מהר"ץ חיות בספר גנזי המועדים ובפירוש שערי-תשובה סי' תפ"ב).

אכן לפי מה שהביא רש"י מן המדרש כי כל כוס מהווה נדבך ספציפי אחר בגאולה כמו "והוצאתי", "והצלתי", "וגאלתי", לכאורה ייראה דלא שייך כלל בשתיית כוס אחד "חצי שיעור", שהרי כאשר חסר אחד מן הכוסות, חסר כל תהליך ה"גאולת מצריים" הסדור והערוך. הבן תבין זאת.

ורע יקר, י. ד., הוכיח נחרצות שישנה מצווה עצמאית בכל כוס וכוס, מהעובדה שאנו מברכים ברכת הגפן על כל שתיית כוס וכוס, ולא מקיימים ברכה פותחת וכללית המכוונת לכלל הכוסות כאחד, מה שהיה נדרש אילו היה מדובר במצווה אחידה וארוכה.

אכן, נראה, שאין הוכחתו חזקה דיו, שכן ייתכן שאומנם היה צריך ברכה נפרדת כישנו "הפסק".

ומצאתי בעזרת השם מפורש בגמרא פסחים לקמן קט, ב: "דכל חד וחד איכא מצווה באפי עצמה". ראה שם. הרי שישנה מצווה עצמאית בכל כוס וכוס - למרות שהמצווה היא בליכודם ושתייתם כאחת. ובסייעתא דשמיא, מצאנו בפירוש הרש"ש (רבי שלום שטראשון) שפירש כך על-אתר.

כנגד ארבעה בנים

מי הם ארבעת הבנים בישראל תשע"ג, ומה ייעודם? עם השאלה המרתקת הזו פנינו למספר אישי חינוך מזובילים ובולטים: הרב בן ציון נורדמן, יו"ר 'מדעים ויהדות', הרב א. פלד, איש חינוך בקהילת תקווה באודסה, הרב דודי ברזורמן, מרצה בארגון 'ערכים' ו'הידברות' << אף אתה אמור לו

הרב דוד ברזורמן

ארבעה בנים – ארבעת הישראלים

"ארבעת הבנים" הם ארבעה אנשים שכיפת השמים לראשם, המנהלים דיאלוג עם הרב היהודי נשוא-הפנים, הנמצא בסמינר "ערכים" לקירוב לבבות. לפנינו ניצבים ארבעה אתגרים.

אחד חכם - הוא זה ששואל ומתעניין. קשוב עד מאוד לדעת. אין לו ידע מוקדם בכלל. הוא זה שאתה מבקש ממנו "תשוב אליי טלפונית מחר" והוא באמת מתקשר. אתה רואה שהוא רציני. כי הרבה באמת לא שבים אליך למחרת. זה מה שהודיעה התורה "כי ישאלך בנך מחר לאמור". גם מחר לא תפוג התעניינותו.

אחד רשע - הוא זה שחפץ רק בהתרסה צינית. הוא לא מעוניין במשוב אמיתי. איש כזה הודפים. כי אין לנו מענה בשבילו. כמו שאומרים: לשאלה ישנה תשובה, לתשובה אין תשובה. ועל כך המשיל הדרשן המיתולוגי רבי יעקב גלינסקי משל על חף-שיניים אחד שסר לרופא השיניים האזורי בשביל השתלת שיניים. זה אכן עשה לו כאשר ביקש, אך תשלום אין. משדרש הרופא התשלום, גער בו הלקוח בוולגריות: 'אתה משתכר די והותר. יום אחד לא תקבל כסף. מה כבר יקרה.. ועל מה תזעם?!'. ויותר משרופא השיניים יזעם עליו על העדר התשלום, הוא יזעם על עליבותו של האיש: שבשיניים אלו, אותם הוא תיכן לו, הוא מחזיק לו בעזות-מצח. גם לרשע יש רק להודיע ברורות וצלולות: אתה לועז ובזה בתואנה כי מדובר ב'היסטוריה' ולא במשהו חדש ועכשווי. טעות פטאלית בפיך: בלעדי ההיסטוריה שתפכה בך היום - אתה נטול שיניים; אין לך לא הווה ואף לא עתיד!

אחד תם - הוא דור ההייטק. זה שאינו שש לפילוסופיות מפולפלות. הוא מבקש יהדות 'בקטנה'. יהדות מסוכמת ותכליתית בתמצות קצר וברור. יהדות 'גבוהה העיניים'. נעדר סבלנות הינו. בו יש להשקיע כדי לתעל אותו לאפיקי החכמה, בדרכו שלו.

אחד שאינו יודע לשאול - הוא הרוב הדומם של צעירי ישראל. זהו דור אדיש ופסיבי. אתה רואה, למגירת ליבר, צעירים רבים שלא אכפת להם כלל מעתיד העם היהודי. טוב להם במקומם וגמרנו. מבחינתם ליל הסדר, זה עוד 'ארוחת ערב משפחתית' ותו-לא. אילו היה ישוב כעת במקום אחר, היה אוכל 'ארוחת ערב' קלאסית ובלתי-יומרתית. מבחינה מסוימת, הבן הזה, הינו הגרוע שבבנים. ממנו אנו הכי מודאגים. המתודה אצלו היא לעורר אותו ולפתח גירוי ממנו. "את פתח לו". כאן משקיעים את עיקר ומיירב המאמצים. ואם לא ישאל - נשאל אנו במקומו.

הרב בן ציון נורדמן

ארבעה בנים – משפחה אחת

כשליח ציבור, הנבחר ע"י הציבור על כל גווניו בחדרה - ביניהם דתיים ושאינם כאלו - וכיו"ר עמותת "מדעים ויהדות", עמותה אשר חרטה על דיגלה את האחדות והשילוב בין כל גווני האוכלוסייה באזור כולו, בשבילי "חג הפסח" יותר מכל חג אחר, הוא אבן דרך ותמרור המשפיע על כל השנה כולה. אסביר: בהגדה שאנו אומרים בליל הסדר אנו אומרים כך:

"כנגד ארבעה בנים דיברה התורה אחד חכם ואחד רשע ואחד תם ואחד שאינו יודע לשאול". בליל הסדר מסובים יחדיו ארבעה טיפוסים שונים במהותם, באופיים בגישתם לחיים ולסובב אותם. ארבעה סוגי אנשים הממציים - כל אחד באישיותו - את כל סוגי היהדות וגווניה. אמנם הם שונים כל כך, אבל כולם יושבים כעת לעריכת הסדר. כל אחד מגיע לשולחן הסדר עם "סדר יום" משלו.

אבל היום הם מתעניינים באותו ליל הסדר, באותה החוויה, ולכולם נותן בעל ההגדה מענה. לכולם יש תשובה. עם כולם צריך לשוחח. ואם נדע ונשכיל להעביר את המסרים לכל אחד בשפתו, ברמתו ובהתעניינותו המסרים יקלטו. כשלמעשה ארבעה בנים הללו הם אנחנו; אתה, אני והוא - כולנו. אמנם בנים שונים, אבל משפחה אחת - משפחת עם ישראל. אוסף של מנהגים שונים, דעות שונות, עדות שונות - אבל כולנו ביחד בסדר! ובעקבות ליל הסדר, אני רואה כמטרה ראשונה במעלה לגשר, לקרב, להראות את הטוב והיפה ביהדות, במסורת ובמורשתנו. ולכולם..

ותרשו לי לחזור לארבעה הבנים של ההגדה ולהוסיף עוד נימה אישית. בדור שלנו אולי נוסף עוד בן - הבן החמישי - זה שכבר אינו מסב כלל לליל הסדר... כן, גם אליו אנו חייבים לפנות ובעזרת השם באהבה נוכל לעניין גם אותו ...

הרב א. פלד - אודסה

ואחד ש(אינו) יודע לשאול

"כנגד ארבעה בנים דיברה תורה" הרעים בקולו עורך הסדר. הוא ישב בין המסובים הרבים שהסבו סביב שולחן ליל הסדר ותהה לעצמו: אל איזו קטגוריה מבין ארבעת הבנים הנני שייך? "חכם"? לא נראה כל-כך. "רשע"? ודאי שלא. אז

מה בדיוק כן?? ואז גמלה ההחלטה בליבו: בשנה הבאה לא עוד! בעזרת ה' אדע בצורה ברורה לאיזו קטגוריה אני שואף להשתייך. לפני כחודשיים הגיע לקהילתנו בחור אשר חזונו אומרת כולה כי מדובר בבן-ישיבה ('ישיבע בוחר', בעגה חרדית) אמיתי. פאותיו סדורות לו מקדימה וזקנקן קטן וצעיר מבצבץ על פניו. אולם כאשר השמיע את סיפור חייו המדהים לא האמין איש שזה מה שמקפלת בתוכה הדמות שעומדת מולו:

"אבי הינו בישוף", הוא מתחיל בסיפורו, "ולא סתם בישוף אלא אחראי על כל מחוז ברסק (בריסק) בבלרוס [מחוז שמאחד כמה אזורים יחד והסביבה]. המוני פשוטי עם מעריצים אותו ומיישמים את כל מוצא פיו. כבר מגיל צעיר ממש התעוררו בי שאלות רבות בנושאים השקפתיים אמיתיים. בגיל חמש עשרה קיימתי עם אבי ויכוח עמוק מאד בנושאי דת ואז שאלתי שאלה גדולה שהסעירה אותי מאד ולא נתנה לי מנוח: כל הדתות מודות שהבסיס נמצא אצל היהודים וח'ו כביכול הבורא שינה והמשיך עימם. אם כן על הדתות מוטלת אפוא חובת ההוכחה שהשינוי הוא אכן נכון ...". לאחר ויכוח סוער ונוקב נתן אבי את ידו בידי ולקחני לטיול ברחובות בריסק. כאשר הגענו לפתחו של בית הכנסת היחידי שבעיר נעצר אבי ואמר: "כאן תמצא את התשובות לכל שאלותיך. הכנס פנימה בני, שאל, למד ותדע. בהיתי באבי בתדהמה מוחלטת: מה??? אל היהודים?? אתה שמטיף יומם וליל להמוני מעריצייך על דת הנצרות מביא אותי לכאן?? אבי ענה בשלוות נפש: אכן כן. אגלה לך סוד: גם אני כאשר מרגיש אני בצורך לדבר עם אלוקים אני מתגנב לכאן בהסתר... משום שאלוים נמצא באמת כאן ולא אצלנו! ולגבי מה ששאלת איך אני ממשיך בכל זאת להטיף להמון העם .. מדובר בביזנס שלי ...מה שההמון קונה אני מוכר.. הייתי המום, ולקח לי זמן רב לעכל את הדברים. אך עשיתי כדברי אבי ונכנסתי לבית הכנסת. ומאז השתנה עולמי לחלוטין; נחשפתי לעולם היהדות שבו יש מקום לכל אחד. ראיתי כי בתורת משה ישנה התייחסות לשאר האומות, שם נכתב כי גם הם יכולים לעשות רצון הבורא. למדתי תחילה את שבע מצוות בני נח ולאט לאט הרגשתי כי רוצה אני להתחבר ולהגיע לרמה גבוהה יותר. נכנסתי לעולם היהדות יותר ויותר למדתי עוד ועוד העמקתי והעשרתי את הידע בנושאים רבים כמו לימוד התורה הלכות תפילות וקיום המצוות. כמוכן שעזבתי את הבית תוך כדי שמירה על קשר עם הורי והמשכתי להכיר את דרכי החדשה. לפני תקופה הצטרפתי לאבי למסע צליינות לארץ ישראל אך כבר בשדה התעופה נפרדו דרכנו. אבי פנה עם קהל מאמיניו לסיור בכנסיות בבית לחם וכדו' ואילו אני הועדתי פני לעבר שריד בית מקדשינו ומשם הלאה למקומות הקדושים לעם הנבחר. בזמן שהותנו בארץ, נפגש אבי עם אחד הרבנים המורים את דרכי ואף סמך ידו על דרכו ומעשיו. לאחר מכן התחלתי מייד בתהליכי גיור, ונכנסתי ללמוד בישיבה".

כאמור לפני כחודשיים הגיע הבחור ללמוד בישיבה בקהילתנו, קהילת "תקווה" שבאודסה האוקראינית. השנה כבר ברור לו לאיזו קטגוריה מכוונים כל מאווייו ושאיפותיו. יודע הוא מהי מטרתו וממשיך לילך ולהתקדם בדרך הנכונה באושר וברצון. חג הפסח קרב ובא וזה הזמן של כל אחד ואחד מאיתנו לבדוק את עצמו, האם שאיפתו ברורה ונכונה ומכוונת מטרה. זה הזמן לנער כל חמץ שבלב. ולהמשיך לכוון את כל ליבנו אל הבן החכם שבנו.

תרבות - ספרות - דעות

שר ההסברה החרדי בן ה-17 / ראיון

אם היו שואלים אותך אם ילד בן 17 יכול להיכנס לחזית ההסברה החרדית, לבטח היית מפקפק במקרה הטוב, ורואה את הצעד כהזוי, במקרה הרע. אבל זו האמת: קבלו את יצחק בן-נון, צעיר חרדי שעוד לא הגיע אפילו לגיל גיוס, וכבר הוא מוציא לאור חוברת מרשימה ומנומקת בשם "המשתמטים" המקיפה את שלל הטענות השונות בסוגיית גיוס החרדים ומנפץ את ההנחות עליהם הם נתמכות - אחת לאחת. בן-נון יצא להילחם. בחזית ההסברה החרדית.

בכללית - מה אתה עונה בחוברת על הטענות על הפרזיטיות החרדית באי-הגיוס. שאלנו אותו בעידן מתוח זה.

"פירקתי את הדברים לגורמים. הבאתי הוכחות ונתונים המדברים על שלושים אחוז השתמטות במגזר הכללי. הסברתי למה חרדים לא יפרו את הערך של "ואהבת לרעך כמוך", עליהם אמונים.."

ובכל-זאת, לתועלת הקוראים, אולי תעניק לנו טעימה.

"ישנה שאלה רווחת: 'מדוע בחורי הישיבות לא יהיו כמו 'הסדר'? תשובתי היא: איש 'הסדר' מאמין שהוא תום חמישים אחוז בלימוד וחמישים אחוז בצבא. אנחנו חיילים שלמים. חיילים שמשרתים מאה אחוז. בלימוד התורה. בחור ישיבה מאמין בלחימה שלו במאה אחוז - לא בחמישים."

יצחק, תן לי פידבק מיוחד שקיבלת.

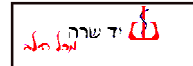
"מייסד פרויקט 'דוסיים' שעוסק בהסברה חרדית בתקשורת פנה אליי וביקש לפרסם קטעים מהטקסט. זה"כ איילת שקד ביקשה מספר עותקים לבנט ולפיד. אנשים לא מאמינים שאני כתבתי את זה", הוא אומר. מידיעה: שווה גם שווה קריאה!.

רפואה והלכה

שאלה: אדם שחש בראשו בשתיית יין - האם חייב בשתיית 'ארבעה כוסות' של יין בלילה הסדר?

תשובה:

לפי המבואר בספר "משנה ברורה" (סימן תע"ב סעיף קטן ל"ה) הרי שאם אדם חש בראשו כתוצרה משתיית היין, עדיין אין זו עילה לפטור ממצווה זו של שתיית ארבעה כוסות יין בלילה הסדר. אכן, אם ייפול למשכב על ידי השתייה, אין מחויב בכך. סוגיה זו של צער במצוות כבר העסיקה רבים. שכן, כבר מצינו בכמה מקומות שצער היא עילה מספקת לפטור מהמצווה (ראה בגמרא ברכות ז, ב בהקשר לתפילה במניין, ובגמרא שבת קנב, א בהקשר למצוות עליה לרגל בחג). כך או כך, בידוע הוא, שהעולם נוהג לשתות מיץ ענבים ולא לצרוך דווקא יין לשם קיום מצוות ארבעה כוסות בחג. ויש להבין על מה סמכו העולם, כאשר על פי ההלכה במקורה, אין הכאבי ראש סיבה לפטור. ואולי יש מקום לברר באיזה רמת כאבי ראש מדובר. ולשם כך יש לשאול רב בנושא.

המדור בחסות:

פינת האיחולים

סימן טוב ומזל טוב!

לחבר יקר וותיק, איש תבונות, חכם הלב וזך הרעיון, צבי גבירץ יחי' עם ארוסיו באחרונה עם ב"ג רוחמה פוזנר תחי'

שמחה ונחת עד בלי-די!

אקטואליה / ישראל פרץ

העיתונאים החרדים משיבים אש: "חולה הוא, מי שאוהב את האויב שלו - המכריז מלחמה עליו"

בתגובה להאשמות מצד גורמים דתיים כנגד העיתונאים החרדים שמלבים את אש השנאה בין הציבור החרדי לדתי, משיבים גורמי תקשורת חרדים: "בנט צייר עצמו כאויב הציבור החרדי. נקודה. הוא לא חדל להדק את הברית הנוראה שלו עם אויבו המוצהר של הציבור החרדי ולהמיט עליו עוול היסטורי שלא יישכח ולא ייסלח. השנאה המושבת לאחים הללו, היא אפוא טבעית בעליל. כי רק אדם חולה אוהב את האויב שלו. שום דיקטאטור בעולם לא אוהב. אסד מהווה אפוא דוגמא אקטואלית לכך. ומשכך, אלו הנהגים כדיקטאטורים המהדקים ידיים להטלת סנקציות חונקות על עולם התורה, במטרה מוצהרת לשנות את הצביון החרדי תוך כפיית האמונות שלהם על אחרים, ודאי שלא יזכו לאהבה. מי שגורם לקיטוב הוא מי שנותן ידו לעקירה וגירוש של תלמידים ממקום לימודם". אותם גורמים אף מוסיפים בציניות: "יש בהחלט אנשים עם ראש לא בריא - שכאשר מגרשים אותם מהבית בחוזקה, הם עדיין משיבים אהבה יוקדת למגרשים. אך כולם מודים, שזו לא תגובה שפויה ונורמטיבית. מי שרוצה שסע בעם, שימשיך לשסה בו - כמו היה כלב".

זזה דבר הרב הראשי

הרב הראשי, רבי יונה מצגר, נפרד מתפקידו השבוע. 'פרשיית השבוע' מתכבד להגיש קטעים נבחרים מתוך ראיון-חג שערכנו עם הרב לגיליון חג הסוכות תשע"ב

כפייה דתית "בנושא הפרט, אין רשות לרבנות לומר לאדם מה לעשות. ביחס לכלל, היתה שאלה בזמן המנדט, איך להגדירה: מדינה של היהודים או "מדינה יהודית? הוחלט לקרוא לה מדינה יהודית. וזה נקבע על ידי מייסדי המדינה. זה אומר צביון יהודי בפרהסיא. וכל דבר שעלול לגרום לפגיעה ברגשות יהודיים צריך להימנע ממנו".

מחאה חברתית "כולנו שותפים לרעיון שקשה לצעירים לרכוש היום דירה. אין חולק בדבר. אך לא יעלה על הדעת שירצו כולם לרכוש דירה ברוטשילד ולהתלונן על מחירים מאמירים", פוסק הרב, "לא יכולים לשבת רק במרכז. יש גליל בארץ. יש גליל שמשווע לדיירים. הארץ היא גדולה ורחבה. כמובן שבמרכז מנהטן, לונדון ומוסקבה, יותר יקר מבצדדים. הדור הזה דור שהתפנק יותר, ורצה הכל; גם רכב, גם סופ"ש במלון, מסעדות בסופ"ש, גם יציאות לחו"ל, וגם שתהיה לו משכנתא לדירה.. אי אפשר הכל בבת-אחת. צריך לוותר על משהו...".

כותב השורות בראיון. סוכות תשע"ב. ותודות לר' אבי בלומנטל, דוברו של הרב הראשי, על סיועו הרב והמתמיד].

חינוך "תפקידו של רב הוא 'מורה הוראה'. קודם כל מורה ואחר כך הוראה. זה ההגדרה היהודית של הרב מדור-דור. ולכן רבנים רבים מסתובבים בבתי-ספר בימים אלו ומרצים בפני התלמידים אי אפשר לבקש הממסד רשמית כשביקשנו, בתחילת דרכי, אגף מיוחד שיטפל ויהיה אחראי על הפן החינוכי, אמרו לי: 'כאן אל תגיע - זה שייך למשרד החינוך, יש שם אגפים, תורני, דתי, והשאר'. אגב, גם בצה"ל כך - כשהרבנות הצבאית התחילה להתעסק בנושאים חינוכיים בא קצין חינוך והעמיד אותם על המקום, רק לאחרונה קיצצו להם בתקציבים. אנחנו רואים רב כמחנך. אבל לא כל רשויות המדינה רואים זאת כך. כך או כך, אנחנו משתדלים רבנים להיכנס לבתי ספר, מעודדים רבנים להיכנס לבתי ספר. חשוב שרב השכונה, מתוקף תפקידו, יהיה לו קשר עם ילדי השכונה, באמצעותו יוכל הנער לשאול שאלות את הרב שאלות מחוץ למסגרת בית הספר. הקשר בין הנער לרב השכונתי, הוא נדרש, הוא בריא, והוא טוב".

שלום בן-דתי "בקרב דתות שונות בעולם יש כינוסים בינלאומיים. אישים בני דתות שונות, ביניהם מדינות שאין להם נציגות דיפלומטית, כסוריה, איראן, לוב, כשהם שומעים קולות שפויים, לא דרך התקשורת, כשהם חוזרים ונהיים כנים אז הם מגלים שזה לא בדיוק מה שהם יודעים על היהודים מהעיתון ואת המסרים האלו הם מוסרים במסגדים. עובדה. ישבתי באחד הכינוסים עם השופט הקאדי של ירדן, ישבנו בחוץ עם קפה, כל אחד סיפר על חוויותיו ובעיותיו מתוקף תפקידו, הוא סיפר על משפחתו ואני על משפחתי, ואז הוא לוחץ לי את היד: 'לא ידעתי מי אתה, שמעתי כל מיני דברים על הקיצוניות בדת היהודית שבמדינת ישראל, אני לא יודע מה עם אחרים, אבל אני, אחרי ששמעתי אותך, אדם כמוך יהיה קשה לי לשנוא...'. משפט כזה הבהיר לי שאנחנו צריכים לדאוג לנהל דיאלוג, לצד הדיאלוג הדיפלומטי של האו"ם, בו יישבו תחת סביב אותו שולחן גם אנשים שאין להם קשר דיפלומטי".

תקשורת "אם רוצים, כותבים יפה", משוכנע הרב. "עיתון 'כל העיר' בת"א, שלא נחשב אוהד דתיים, ראינו אותי לקראת החג, (מראה ומנופף בו). הם שאלו שאלות לעניין, כיבוד, בלי דבר שלילי. זה מלמד שכשרוצים אפשר. בהקשר לתגובה: זה עוזר? (בקלילות) הבעיה העיקרית שהתקשורת רוצה להימכר. להשמיץ רמטכ"ל זה כן טוב? כל דבר שלילי, התקשורת זוללת, לאו דווקא חרדי. לזרוק רפש על אדם זה דבר לא טוב".

הגדת הרב הראשי

הרב הראשי היוצא, רבי יונה מצגר, מוציא השנה הגדה של פסח במהדורה שנייה, עם שלל רעיונות על ההגדה. בשיחה שערכנו עם הרב הוא מסביר ל'פרשני' את השבוע' על ההגדה הייחודית

אבישי פרי

כשהרב הראשי לישראל, הרב יונה מצגר, ראה שגם כתבי רדיו מצטטים מההגדה שהשיק בשנייה, השנה, הוא הבין כי קלע למטרה. "התפלאתי שגם כתבי רדיו ציטטו רעיונות מההגדה. בספר, אתה לעולם לא יכול לדעת להיכן הוא יגיע.", מסביר הרב ל'פרשני' את השבוע' ומציין עוד: "המון מכתבי תודה קיבלתי במשך השנה מכל מיני גורמים שההגדה הייתה בפניהם שנהנו מהדברים, שניתנים להיאמר בכל שכבה ורמה", מספר הרב. "העולם הרבני כולו, קרי: כל רבני הארץ, קיבלו את ההגדה הזו אליהם".

על התהליך שגרם לו לרב הראשי להוציא לאור הגדה מפרי-עטו הוא מספר: "שנים רבות, עת כיהנתי כרב בתל-אביב, והרבה שנים גם בהם שהיתי בחיק המשפחה, מסרתי דרשות. והרבה אנשים שאלוני מדוע אינני מפרסם את הדברים. משום כך אכן אט-אט ליקטתי את כל מה שהיה באמתחתי וזה הצטבר לספר. זה היה החלק הראשון של ההגדה. בחלק השני, שיוצא לאור כעת, נקבצו נאומים שמסרתי כרב הראשי לישראל; בקרב חוגי רבנים, באירועים שונים, ועוד. כך הוכפלה ההגדה בכמותה. מדובר בכ-330 עמודים".

שנה שעברה הרב הוציא לאור מהדורה א' של הגדה זו. זכיתי וכבוד הרב גם הקדיש לי אישית כרך. הרב קיבל פידבקים או תגובות ייחודיות על הספר?

"הפידבק מחולק לשני חלקים. החלק הראשון - שבוע וחצי מאז הוא עלה על המדפים, מההדורה הראשונה נעלמה. והשני - הוא מה שצינתי - התגובות הרבות שקיבלתי לחיבור. אגב, ביהדות התפוצות הוצאתי הגדה שלמה באנגלית, והיא בסגנון 'פתוח' יותר. שם מתנוססת תמונתי בשער. וקיבלתי מארה"ב הרבה תגובות".

בדיוק כגון הגענו לשאלה המתבקשת: איך נוגעים לליבם של אלו שעדיין 'אינם יודעים לשאול' ומקרבים אותם לסדר ההגדה, הארוך אולי.

"לעניות-דעתי, כדאי שמי שמגיד ההגדה בציבור, יתבל את דבריו ברעיונות ומשלים. זה גורם למי שחש 'בש', לקבל לחלוחית חניניות בהגדה. אומרים קטע, מציעים רעיון, שואלים שאלה וכדומה. דברים כאלו יוצרים עניין בקהל המתכנס". בעצם, במילים אחרות: "הגדת הרב הראשי", היא הסימבוליקה של הדברים.

ולסיכום: "הגדת של פסח" - בלי שם ייחודי. - על שום מה?

"לא קראתי לזה 'הגדת הרב הראשי' רק באנגלית. באמריקה המעמד הזה יותר משמעותי מבארץ. אם הייתי קורא לזה בשם כמו 'זמן חירותנו' זה לא היה מוסיף", מדגיש הרב מצגר.

הרב הראשי חותם בברכה חגיגית לקהל קוראינו: "אני מברך את כל מי שקורא את העלון שלכם, שיזכה ל'זמן חירותנו' באופן אישי. פירושו של דבר: על כל מועקה, צרה וכאב, שנתידה או שקיימת בליבו, שיהיה לו חרות ממנה. שייפטר מכל דבר שמכאיב לו".

אמן. ישר כח כבוד הרב, ושיזכה שיפוצו מעיינותיו חוצה.

פנינים אגדיים להגדה

למה דווקא בליל הסדר מזמינים את העניים לביתנו? >>> מהו המענה החד והנוקב ל'צברי' המחבר את הדת לגלותיות? >>> למה צריך להודות דווקא ל'כיכר א-תחריר'? >>> כל אלו ועוד בשורות הבאות - מאסופת הגיגי עורך הגיליון להגדה של פסח.

כל הכפין ייתי ויכל, כל דצריך ייתי ויפסח.

בחיבורו על ההגדה, מבאר הרב הראשי לישראל, הרב מצגר, בשפתו הקולחת ומשובבת-הנפש, את פשרה

של אמירה זו דווקא בחג זה, בשונה מכל אחר, בהקדם עובדה: אחרי פרשת ה'מרמרה' עסקו ראשי כנסיות בהולנד בהכפשה בוטה של ישראל. בין היתר דרבנו הפקת סרט בעלות אסטרונומית שיביאו את הצד הפלסטיני ה'אומלל' לצד הכפשת הצד הישראלי ה'כובש'. הרב הראשי לישראל התבקש להגיע ולדבר על ליבם שיניאו עצמם מכך. בשפתו האצילית פנה הרב הראשי לאותם נכבדים בשאלה נוקבת: האם חשתם אתם על בשרכם מציאות של כלא בבתיים כתוצאה מאיום מתמיד ומבעית של טילים שיכולים לנחות עליך בכל רגע? כלום טעמתם טעם של דיכוי ילדים תמימים מהליכה לבית ספרם בשל חשש מתמיד שכזה? זה בדיוק מה שחווים ילדי ישראל, וזו הסיבה שישראל נלחמת כדי להפך מעשי זדון אלו. אותם אישים השתאו לנוכח ההסבר הפשטני והמנומק והורו לעצור, לפחות לשעה, את קידום סרט המדובר. גם לעני, מטעים הרב מצגר, לא ניתן סתם לעזור. אנחנו מבליטים בפניו את העובדה שאנחנו היינו בדיוק במצב שלו. חשנו מהו עוני ומהו לחם של עוני - מצה. ומכאן שאין לנו יכולים לפסוח על העני. ברוח זו, יש להטעים מה שאמרנו בזמנו על המקרא: "אלמנה וגר לא תונו - כי גרים הייתם בארץ מצריים". ויש להביין: כלום אילו לא היינו גרים בארץ זרה, לא היה מחובתנו להושיט מתת יד לעני? תימה! אלא, שהביאור הינו: אין דרך עם ישראל כדרך האומות. ארגוני סיוע ותמיכה מרוויים את העולם הגדול. אך בשונה מהם, עם ישראל לא מגיש רק תמיכה 'הומאנית' מתבקשת. אלא חש הוא. מרגיש את האחר. ליבו אפוא פועם עם לב הנזקק והנצרך. ומכאן הכל מתחיל. וחובה זו בדווקא נעוצה בנוסח המקרא: מצוים אנו לאהוב את הגר ולא להונות אותו, לא משום שזה לא אינטליגנטי. אלא מפני שאנו חוויו מהי השפלת גר. אנו מרגישים על ליבנו השסוע מהצקות מצריות מה סובל גר ומדוע אנחנו נימנע בכל-תוקף ממעשים כאלו. **יהודי, תרגישו! 'הא לחמא עניא'!**

רשע מה הוא אומר? ואף אתה הקהה את שניו ואמור לו: 'פעבור זה עשה ה' לי בצאתי מצרים'. לי ולא לו. אלו היה שם, לא היה נגאל

מה פשרה של התרברבות זו שאנו מביעים כלפי הרשע, באמירה של "אילו היה שם לא היה נגאל". מהו המסר הגלום בדברים? נבין היטב: ה"רשע", הינו אב-טיפוס לאדם שבועט בערכי המורשת עליה גדלו אבותיו. מבחינתו, אלו כרתו ברית עם וורשא הישנה וה'גלות' שלה כ'אופנה' חולפת. בישראל החדשה, כך לדידו, הם פסו כבר.. האיש לא יאמר זאת מתוך פיכחון. דווקא מתוך בורות המביאה אותו לניכור. מאיש כזה, מסירים את הלוט והמסווה. חושפים את פרצופו האמיתי - בחינת "הקהה את שיניו" - ומפטירים בפניו: 'אינך אלא צבוע. זאת משום שגם שם, בלב ליבה של הגלות המתישה, לא אבית לנטור את ערכיה הנושנים. ולא רק בישראל החדשה הינך בועט באלו. "אילו היית שם - גם לא היית נגאל"! הוי אומר: שהסיבה שאתה נמנע מקיום המצווה, לא נובעת אלא מזדון מכון. לא מתוך רעיון הגיגי זה או אחר שאינו אלא דמגוגיה הנוטפת צביעות! (פסח תשע"ג)

חייב אדם לראות את עצמו כאלו הוא יצא מצרים.

קשה לחיות ולחוש ממש את תהליכי "יציאת מצרים" כיום - כאילו אתה שם. כאילו ליבך שלך פועם עם כל צעד, דרמטי וגם שאינו, שהתרחש שם וכאילו שב על עצמו שוב באלו הרגעים. קשה לצלצל באוזניים את הקולות המהדהדים של היהודים הנאנקים באנחה שוברת לב תחת עול מכביד של עבודה, קשה גם לחיות את המעמסה המפרכת והבלתי נסבלת. קשה לתאר איך שאתה חוזה בעשר מכות אלוקות "צבעוניות" עזות בדמות של "דם", "צפרדע", ועוד הניחתות על המצרים. קשה לצייר, קשה לתאר, ודאי לחוש. אבל כל כך מרתק לשמוע, שדווקא במצרים המיתולוגית, זו ששני ההרים המשופעים והנוסטלגיים "פיתום ורעמסס" הנישאים אל-על ניצבים בטבורה בגאון, חשו לפני זמן-מה "יציאת מצרים" זוטא, טעימה קטנה, וכל השלטון בן ה-42 התמוסס ביום בהיר אחד, לאור הפגנות עממיות המוניות, משולהבות ועקובות דם ב"כיכר א-תחריר" הידועה. אז **אם רצינו דוגמא חיה למינו של "יציאת מצרים", קיבלנו. ואולי דווקא ממצריים נלמד "יציאת מצריים" קלאסית - כאן ועכשיו! (פסח תשע"א)**

סיפור לחג: "גאולת מצריים" האישית שלי

"למדתי בבית ספר יבנאלי בחיפה", פותח חגי זמיר, איש ההייטק מיוקנעם, ומגולל את סיפור חייו. "גדלתי כחילוני גמור. לא הייתי מודע לכלום בכל הקשור ביהדות. אתה מקסימום יודע שבכיפור לא אוכלים, אך חוץ מזה המידע היהודי שלך הוא שטחי בעליל. מה שכן ראיתי, זה את הסבא שלי, זכרו לברכה, שהיה מקיים קידוש וסוכה. אך באופן כללי, כולם מסביבך חילוניים גמורים. אתה מוקף חילונים".

"בשנות העשרים לחיי, העיבו עליי קשיים גדולים, שאין כאן המקום לפרטם. ואז אתה חושב על החיים ומתחיל לשאול ולתחקר את עצמך. אתה רואה, ככלל שמשווקים את החרדים בצורה מאוד מוזרה ואתה מבין שמהו כאן לא בסדר. ואני אני בודק ולומד. אני מתוודע לאמונה בבורא ולתובנה הברורה כי לא ייתכן שהבורא ברא את העולם ואנחנו ננהג איך שאנו רוצים. המצפון לא נותן לי מנוח. התחושה היא, שדרך החיים שאתה צועד בה כעת היא לא נכונה ואתה מקשיב לעצמך בפנים. רציתי למצוא במקורות - בלי תשובות מקוטעות ברשת, את אשר אהבה נפשי - הפתרון לתסבון הזה".

ואיך זה באמת הגיע?

"בתחילה שהייתי בצילה של ישיבה דתית לאומית שהייתה ליד מקום העבודה שלי שבעיר יוקנעם. היה זה, כאשר באורח אקראי למדי, אחד מבני הישיבה שם הזמין אותי ללמוד. וכל צהריים, בהפסקה, הייתי הוגה שם בתורה חצי שעה. אט-אט ראיתי ויותר את פניה של היהדות. אך עדיין חשתי - כי משהו פה עדיין חסר לי. יותר התחברתי למסגרת החרדית.

"כעבור חצי שנה, שכן, שראה את החיפוש שלי, הציע לי להכיר את הרב אביכזר ממגדל העמק שהתחברתי אליו בכל נימי נפשי. והשאר היסטוריה. אלוקים מסדר את העניינים בצורה נפלאה", מסביר זמיר.

"כמו כל האלו שגילו את האור, בתחילה לחמתי על הצדק הדתי בתוקף, אך היום שיניתי סקאלה ואני בכיוון של להאיהב את הדת. אני רוצה שאנשים יבינו מאהבה. קודם כל שישכילו. שיבינו בדיוק מה ההיסטוריה שלנו. "ככל שאדם משכיל ובטוחני שככל שהאדם משכיל הוא יותר מגיע לאלוקים. עד אז האדם נותר עם הפחד שלי מלבדוק". יותר - הוא מגיע וחגי לא שקט על שמריו. באישור רבו, הוא שקד בשלוש השנים האחרונות, על הפקת סרטון, שיביא את התשובה החילונית ליהדות. "במשך השנתיים האחרונות ישבתי עם אישים שונים - מהקהלים החילוניים והדתיים כאחד, ובניתי מהזווית החילונית מענה לבעיות האמוניות ואיך הודפים אותן. האדם הקלאסי מפחד מהשאלה ומעדיף להסוותה. אני ביקשתי להעז להתעמת עימה חזיתית. בחצי שנה האחרונה זכה הסרטון שלי למעל 5,000 צפיות".

בתקופה האחרונה שוקד חגי גם על ספר לחיזוק ועידוד לימוד התורה המכיל אסופת ציטוטים מגדולי הדורות בנושא. "הספר הופץ ביותר מ-10,000 עותקים, ואני מקווה להוסיף עוד אלפים רבים של עותקים"

למעשה, אתה מכיר מישהו שמתקרב להכרת יהדותו בזכותך?

"אני לא יודע איך ההשפעה הישירה או העקיפה שלי. אני נותן לאלוקים לדעת זאת. מה שאני ראיתי, לדוגמה, זה שיש לי קרוב משפחה שהחל לברך ברכות השחר בזכות הפעילות הזו, ואף יש לי קרובת משפחה שבערבי שבת מדליקה נרות לעיתים בעקבות זאת. אני עושה את שלי והאלוקים משלים התמונה. אני לא רוצה קרדיט עליו".

יחסי חרדים-חילונים זה נושא משמעותי מאוד היום. הניכור הוא החסם המרכזי לעולם היהדות. מדוע שלא תפעל גם בעניין הזה?

"ראשית-כל, אני מנסה לשווק ולהסביר למה אני מתחבר לעולם החרדי. עם-זאת תבין: הראש החילוני שחושב על תכלית החיים, לא חושב על החרדי באורח ראשוני. טבעי הוא הדבר שהוא יתחבר ראשית-כל למשהו בסיסי. הוא רוצה לשאול למה שובתים בשבת, ועוד שלל שאלות. נדיר הוא הדבר שמישהו ישר יתעסק בסקטורים. החילוני מתעסק אפוא בחיבור לשאלות, לא לאנשים. אחרי החיפוש, אפשר להתחבר לכל קהילה ההולמת את רצון האיש. במקביל, אין כל ספק, כי בחסות אסטיגמטיות התקשורתית, החרדי מרתיע את זה שאינו כזה. החזות מרתיעה. מפחדים ממנו בגלל הסטיגמות. ככה שיווקו להם את החרדים".

כאחד שהיה שם, ועדיין שם - כאיש מילואים בהווה. איך אתה משיב לאחריך על סוגיית השוויון בנטל המעסיקה רבים כיום?

"יש דברים שאנשים לא יודעים. הם לא יודעים שבלי התורה לא נהיה כאן. והיסוד הגדול הוא, שאצל החרדים אין מה להידבר עם האנשים - יש להידבר רק עם גדולי התורה שלהם. כי האנשים הם חיילים של הרבנים.

"אספר לך. הייתי במילואים במבצע 'עמוד ענן'. הייתה שאלה האם מותר לחלל שבת טרם הכניסה לעזה ללא צורך ממשי. מורי ורבי השיבני כי אין שום היתר. הסברתי זאת למפקד שלי והוא קיבל זאת בהבנה. הפקודות המלחמתיות שלי. לפני הכל, הם של מורי דרכי הרוחניים. יש המון בעיות הלכתיות בצבא. יש הרבה ספרי-תורה פסולים. הבשר לעיתים איננו 'חלק', ועוד כהנה וכהנה. זו התשובה העקבית שלי - הרב הוא שקובע ולכן אני לא שם. וגם את זה צריך להגיד עם הרבה אהבה וחום. בכדי שלא יראו את החרדי ההוא - מהטלוויזיה".

חגי, מה שאיפה שלך?

"להיות ממקימי התורה בישראל. בפירוש, אם אלוקים יעזור לי, ארצה להיות כמה שיותר למעלה. אני רוצה לעלות מעלה מעלה בתורה".
 אמן כן יהי רצון. לצפייה בסרטון: <http://thedos.co.il/Article.aspx?Article=455>

מזל"ט!

ברכות חמות ולבביות משוגרות בזאת לחבר יקר, האיש והאישיות, מאיר פנים לעולם, זוהר שוקר יחי' עם ארוסיו באחרונה עם נעמי רחל והב תחי'.
 ומכאן גם ברכות לאב הדגול, העושה ומעשה לרווחת הכלל והפרט, איש המעש, רבי אשר יחי':
 המשך לראות נחת יהודית!

ייעוץ וניהול משכנתא

עייפים מלכתת רגליים בין הבנקים?
מבולבלים מכל סוגי המשכנתאות?
טובעים בים הניירת הבלתי נגמרת?
מיואשים מלעמוד בתורים לחתימות שונות?

אל דאגה!

אנו נייעץ נרוץ ונטפל במקצועיות בשקיפות
ובמהירות במקומכם עד קבלת המשכנתא
מחויבים לחיסכון ולזמן שלך

לבעלי משכנתא קיימת אפשרות למחזור משכנתא
בחיסכון משמעותי
לא חסכת - לא שילמת!

טל': 054-8434417

דוא"ל: samcohen5@gmail.com פקס: 02-5714904

מאיר לפידות* החירות שבגלות

כאן בארצות הברית אנחנו חוגגים בפסח, כמו עוד מקומות בעולם, כמו היינו שם במצריים. אבל אפשר גם לחשוב על המצב, במיוחד שלנו כיהודים החיים בחירות. המנהג האישי של המשפחה שלי הוא ללכת לבית סבא וסבתא בליל ראשון של חג הפסח. וביום השני של החג אנחנו חוגגים באוניברסיטה.

הדבר הכי חשוב שלי בפסח הוא, לחשוב על ההזדמנות שיש לי פה לחיות חיים יהודיים אפילו בין אחינו הרבים שאינם יהודים (שכידוע, רובם נוצרים ואנחנו מיעוט ביניהם).

מאיך, חיים אנו בזמן היסטורי מיוחד, בו גם כאלו שאינם יהודים יודעים לומר לנו בזמן הנכון "שנה טובה" או "מזל טוב". היום, כל אחד יודע מה זה "ראש השנה" ומה המשמעות הדתית של חג הפסח. לא משנה אם יהודי הוא האיש או שאינו. יש לנו בהיסטוריה היהודית המיוחדת שלנו והעתיד המיוחד שלנו אבל אני כיהודי אמריקאי, חש שיש קשר גדול בין המשמעות של פסח והזמן שלנו כיהודים המתגוררים, בארה"ב, בישראל ובכל מקום: יש יותר חירות של יהודים בכל שכונה של העולם. עכשיו, כבר מהעבר, יש לנו את ישראל - המדינה היהודית היחידה שלנו.

*הכותב הינו סטודנט לפילוסופיה יהודית באוניברסיטת שיקגו. למשובים: max.missner@gmail.com

מידע יהודי

כוס תנחומים

לידידינו, חבר מועצת העיר ירושלים ויו"ר האגף לנוער נושר, רבי אשר מישאלי, עם פטירתו של אביו, איש ירושלים, צדיק וירא אלוקים, רבי אברהם זצ"ל. השם ינחם אתכם בתוך אבלי ציון וירושלים, ובהמשך בניינה הרוחני תנוחמו!

ברכת מז"ט

משוגרת בזאת לידיד יקר, רבי דוד אבוהצירא - י-ם ורעייתו, עם הולדת להם בנם במז"ט! רוב נחת יהודית!

הרב עמאר נגד הפוליטיקאים

בגיליון הפסח של שנה שעברה התייחס הראשון לציון והרב הראשי היוצא, הרב שלמה משה עמאר, לחג המימונה ואמר: "בניגוד למה שחושבים, המימונה זו מסורת עתיקת יומין, שיש אומרים שהחלה כבר מימות הרמב"ם ז"ל. משמעות החגיגה הזו היא שאנו באים להבהיר שלמרות שעבר עלינו חג הפסח, והגאולה עודנה לא הגיעה, אנו לא מתייאשים ועדיין מאמינים שהיא בוא תבוא במהרה. וזהו מלשון "אמונה". "זה נכון, שיש אנשים פוליטיקאים בממשל, שמשתוללים ביום הזה, אבל זו ודאי לא המטרה של חג המימונה". המטרה שלו היא לחג את הזמן הזה בקדושה ובטהרה". דברי הרב.

נשיא מועצת חכמי התורה: "התפקיד העיתונאי הוא להקנות אמונה!"

לרגל 20 שנות מוסף "עונג שבת" של ביטאון יהדות ספרד "יום ליום" נפגשו השבוע (א') צוות כתבי "יום ליום" במעונו של מרן הרב עובדיה יוסף שבשכונת הר-נוף בבירה. דקות אחדות הם צפו בהלם בראשון לציון ונשיא מועצת חכמי התורה כשהוא רכון על הגמרא אחוז-שרעפים. מחזה מרגש ומפעים היה הוא זה. בקושי רב, הצליח מרן להתנתק מן הגמרא ולישא דברים, משך דקות ארוכות, בנושא חג הפסח והעבודה העיתונאית. "רבי יצחק (קקון) כותב כמו תלמיד חכם", הוא שיבח את עורך העיתון. "חג הפסח הוא חג החינוך", פתח הרב ואמר. "הגדת לבנך למען תספר באזני בנך. זו הזדמנות שאדם יושב עם בניו כשתילי זיתים סביב לשולחנו ומסביר להם הניסים והנפלאות שהיו במצריים. ללמדם שיש השגחה פרטית על כל אדם. חנוך לנער על פי דרכו. זה יום של חינוך לאמונה". אחרי שהרחיב בסיפור יציאת-מצריים, הקיש הרב באורח מופלא, מכאן על העבודה העיתונאית: "אתם כותבים בטוב טעם ודעת. רכילות ולשון הרע זה רחוק מכם. תתחזקו בכל עוז להקנות אמונה. להקנות מצוות ומעשים טובים. תבורכו מפי עליון. הי יברך אתכם. ואת חג המצות תחוגו בדיקות, ונאמר אמין".